

patienter. Det er ad den vej, vi fra Det Konservative Folkeparti går, hvor vi arbejder på enkeltområder for at skaffe bedre forhold for nogle af de grupper, der er nævnt her.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er blot for at tilbagevise, at dagsordenen skulle være diffus. Jeg synes, det er tyndt, at vi forespørgselsdebat efter forespørgselsdebat skal høre, at enten er den motiverede dagsorden for diffus, eller også er den alt for konkret. Den er så konkret, at man næsten ikke kan have med den at gøre, fordi der er nogle småting, man ikke kan være med til, og når der så foreslås en mere overordnet dagsorden, så er den for diffus!

Men der er ingen politiske argumenter; der er ikke ét eneste politisk argument for, at man stemmer imod. Næh, det er sådan noget teknisk noget, og det bruger man så alt efter for godtbeholdende til den ene og den anden dagsorden. Det ville være ønskeligt, om både Venstre og De Konservative – specielt De Konservative – efterhånden begyndte at komme med nogle politiske argumenter for, hvorfor de ikke vil være med til, at vi skal styrke indsatsen på de her områder.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Nu efterlyser hr. Tom Behnke, at jeg skulle være konkret, og derfor vil jeg så efterlyse, at også hr. Tom Behnke er konkret, og spørge: Der står, at man skal have en omprioritering og effektivisering inden for de eksisterende økonomiske rammer i finansloven, men hvor er det?

Oh så skal jeg gerne gentage over for hr. Tom Behnke, at det er sådan, at Det Konservative Folkeparti i forbindelse med finanslovforhandlingerne har ønsket at afsætte flere midler til sygehusene og til de psykisk syge medborgere.

Villy Søvndal (SF):

I SF synes vi, det er godt, at vi en gang om året får en Folketingsdebat om forholdene for de mennesker i vores samfund, der for alvor har brug for, at fællesskabet fungerer, for på den måde bliver det også en langt mere spændende og langt mere konkret debat i den velfærdsdebat, som indimellem føres af partiernes finanspolitiske ordførere, og som meget sjældent drejer sig om velfærd, men meget om økonomi.

Jeg skal så tilslutte mig dem, der har fremført et ønske om at være mere konkret, men i SF har vi jo den vane – ud over at rejse en forespørg-

selsdebat – at stille forslag, og det gør vi såmænd, fordi vi synes, at man på den måde lidt mere præcist kan udsige, hvad det er man godt vil.

Så vil jeg også godt bede om, at man ser denne her debat i det lidt længere perspektiv, der hedder, at hvis man er optaget af historien, så var den alvorlige periode i dansk socialpolitik for de svage, de syge, de ældre og de handicappede perioden fra 1982 til 1992, hvor vi havde borgerlige regeringer.

Dette kan, hvis man er interesseret, direkte aflæses i normeringen på hjemmehjælpen, og det kan også direkte aflæses, hvis man er interesseret, hvilke lange træk der efterlod de problemer, vi står med i dag. Men det er nu ikke så underligt, for ideologien var jo dengang, at det offentlige ikke måtte vokse, og så er det da klart, at vi endte, hvor vi endte.

For SF er det centrale i diskussionen om den offentlige sektor ikke størrelsen af denne, men diskussionen om, hvilke opgaver der skal løses.

Jeg tror, at Folketinget gør klogt i at erkende, at der på en lang række områder specielt i bunden af vores samfund er en række stigende problemer, og jeg har lidt svært ved at genkende statsministerens udsagn: at der er små tegn på, at det lysner for bunden af samfundet. I SF er vi af den modsatte opfattelse: at vi befinder os i en periode, hvor polariseringen i samfundet på trods af mange anstrengelser desværre er voksende.

Vi følger nogle udviklingstrends – der ikke alene er politisk bestemte – mod et stadig mere polariseret billede af samfundsudviklingen, og det er en polarisering, der rammer børnene, hvilket kan aflæses på ventelisterne til de børnepsykiatriske afdelinger. Det er en polarisering, der rammer de voksne, hvilket kan ses, hvis man kører igennem en hvilken som helst dansk by, og det er en polarisering, vi i de kommende år vil blive vidne til på ældreområdet.

Derfor synes jeg, at centrum for den her debat er, at nogle havde forventet, at regeringsskiftet, hvor vi kom væk fra de borgerlige regeringer, også ville betyde, at velfærdsdebattens centrale dele i langt højere grad kom i centrum i samfundsdebatten.

Efter min opfattelse er det sket i alt for ringe grad, og jeg tror, at én af grundene til de her års politiske frustrationer er, at det ikke i højere grad er blevet til tema nr. 1. Det er i stedet for blevet det tema, der hedder, at man diskuterer velfærd, som om det kun drejer sig om økono-